

בס"ד, עלון #92
ואתחנן-שבת נחמו
התשע"ג

מסרים לכל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

"ההר הטוב הזה והלבנון": (ג' כה')

רש"י: 'ההר הטוב הזה' - זו ירושלים. 'והלבנון' - זה בית המקדש.

כל הצרות והייסורים של עם ישראל מהחורבן ועד ימינו, מקורם בחורבן בית המקדש. ובוודאי שעד שנראה את 'הלבנון' זה בית המקדש עומד על תילו בתפארתו הרי אנחנו בגלות גם בארץ ישראל. הרב יעקב גלינסקי התבקש על ידי החזון איש זצ"ל לבקר במחנה העולים של התימנים בראש העין כדי לעמוד על מצבם הרוחני. הייתה זו משימה קשה, כיוון שהשומרים החילוניים שעמדו בשער המחנה לא אפשרו את הכניסה ליהודים חרדים, ומי שהצליח להערים עליהם ולהיכנס פנימה, ונתפס, קיבל מכות נאמנות. הרב יעקב גלינסקי קיים את בקשתו של החזון איש וחדר למחנה העולים, ואכן קיבל שם מכות שאדם רגיל לא היה עומד בהן... בשהותו בין העולים עמד על מצבם הנורא ועל ההידרדרות האיומה שחלה אצלם ובמיוחד בקרב הדור הצעיר בכל מה שקשור לשמירת מצוות... כשחזר אל ה'חזון איש' בבני ברק ראה הרב זצ"ל שפניו של הרב גלינסקי אינם כתמול שלשום.

מה קרה לך ר' יעקב, האם אתה מזועזע מן המכות שקבלת במחנה? הרי בסיביר קבלת מכות הרבה יותר חזקות על כך שלא הסכמת למסור מידע היכן מתקיימים שיעורי תורה?! הרב גלינסקי נאנח, וסיפר למרן שכאשר נכנס לצריפו של אחד התימנים הקשישים שכמה מילדיו כבר הספיקו לפרוק עול תורה ומצוות רח"ל, פרץ הלה בבכי נסער ותאר את החורבן הנורא שאירע ליהדות תימן השורשית והמפוארת עם עלותה ארצה, ובשיאו של הבכי נפלטו מפיו המילים 'מפני חטאינו גלינו לארצנו'...

הייתי בטוח שלא שמעתי טוב או שהוא טעה במקרה, בקשתי ממנו שיחזור על המשפט שנית, והנה הוא אומר כמקודם 'מפני חטאינו גלינו לארצנו'. עכשיו כבר לא התאפקתי ושאלתי אותו על כך ששינה מהנוסח המקובל 'גלינו מארצנו' אבל למשמע השאלה פרץ התימני בבכי סוער עוד יותר, ואמר: מדוע אתה מתפלל? בשיחה שניהלתי אתך התלוננתי על כך שהחטאים שלנו הביאו אותנו לגלות כה קשה בתוך ארץ הקודש. אנחנו היינו בטוחים שכשנגיע לכאן אמנם לא נראה עדיין את בית המקדש בתפארתו, אבל יהיה באפשרותנו להרגיש משהו מעין הקדושה של פעם. ועכשיו משראינו לאיזה גלות הגענו, אנחנו מתאוננים שהכול הוא מפני חטאינו.

(עלינו לשבח)

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

פינת החלכה

חולה בשבת - דיני חולה שאין בו סכנה

הגדרות: מי נקרא חולה שאין בו סכנה?

- חולה שצריך לשכב במיטה בגלל מחלה שאין בה סכנת חיים.
- מי שיש לו כאב חזק מאוד שגורם לו צער גדול ומפריע לתפקוד הרגיל שלו, גם כשאין שוכב.
- תינוק אפילו כשהוא בריא.

הלכות:

- א) אסור לחלל שבת עבור חולה שאין בו סכנה.
- ב) ישנם כמה דברים שמותר לחולה לעשות, ושמותר לאחרים לעשות עבורו.
- ג) מותר לחולה לשתות תרופות בשבת.
- ד) מותר לומר לגוי לעשות לו רפואה, לבשל עבורו, או לעשות מלאכה שתועיל לרפואתו בשבת.
- ה) מותר לו לאכול תבשיל שבישל גוי עבורו עד צאת השבת.
- ו) מותר לעשות לו דברים לצורך רפואה ומותר לאחרים לעשות עבורו, ובלבד שלא יהא בדבר איזה איסור מלאכה אפילו איסור דרבנן.
- ז) כל דבר שיש בו איסור, אפילו איסור רק איסור דרבנן אסור ליהודי לעשות עבורו.
- ח) כשאין גוי אפשר בשעת הצורך לעשות ע"י ישראל איסור דרבנן על ידי שינוי.

מחשבות של אימא אחרי החתונה

שאלו אותי: אז 'גנבו' לך אותו? שאלו אותי: 'אז יש לך מתמודדת? התשובה: ממש לא! זו זכות שילד מתחתן. הרי אנחנו מתפללים על כך מהרגע שהוא נולד, שנזכה לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים... אנחנו חייבים להיות בוגרים, ולעשות 'מקום' בלב ובמעשים להכיל ולקבל את התרחבות המשפחה. כשילד מתחתן – אם מחנכים נכון ואם מתנהגים נכון עם בן זוגו- לא רק שהוא לא 'גנב' אלא מרחיב את המשפחה וחוזר עם תוספות... נו – ואז היא לא מתמודדת שלך? זה תלוי בנו. אם יש לנו בטחון עצמי ודימוי עצמי חיובי ואנחנו מסוגלים להבין ולקבל שאף שבהרבה תחומים הם משודרגים מאיתנו, אך יש לנו את הניסיון וחכמת החיים בהם אנו יכולים לסייע להם, ואנחנו מסוגלים להבין שלכל אדם יש מעלות וחסרונות אז אין התמודדות, יש הפריה הדדית שיכולה ליצור הרמוניה... לכל המתכון הזה צריך להוסיף כמובן הרבה תפילות.

שושנה.

לזיווג הגון

נאור בן תמר / יובל בן זכריה / שי בן אברם / ידידה בת בתיה
שמואל בן עליזה / אודליה יונה בת מרים/טל בן בתיה

סיפור לשבת

תפילה בירושלים

זה היה בשעת לילה מאחרת של אחד מימי ניסן בשנת תרנ"ז. על דלת ביתו של ר' ליבל כהן, מגבאי 'כולל מינסק' בירושלים, התדפק איש הד'אר ובגדו מברק בהול. נסח המברק היה קצר: "הרבו תפלה על העלם אליהו-ברוך בן מושקה". מה ארע לו לאותו עלם – לא נודע. ר' ליב כהן מהר אל בית ידידו, ר' נפתלי פרוש. בתוך שעה קלה ארגנו השניים מניין, שפנו לעבר הכתל המערבי. פשהגיעו לשם היתה השעה קרובה לחצות הלילה. שעה ארצה העתירו המתפללים תחנה למען אותו אליהו-ברוך בן מושקה, בלא שידעו מה טיבה של צרתו. זמים אחדים אחר-כך התבשר ר' ליב כהן במברק נוסף כי התפלה התקבלה והגזרה התבטלה. ועדין לא נודע מה ארע לו ומאיזו צרה נחלץ. כעבר שבוע זמים הגיע מכתב ארץ מגבאי הכולל במינסק, הגאון ר' נפתלי משפיל-לאיתן, שספר את כל דבר המעשה:

הצעיר אליהו-ברוך הוא בנו יחידו של ר' הירשל זלידוביץ, וגביר נכבד בזכות עצמו. לפני כמה חדשים נפטר ר' הירשל בחטף מדלקת ראות והותיר אחריו בן שזכה פתאום בירשה נכבדה. הכסף הרב שהותיר האב סחרר את ראשו של העלם הצעיר. במהירות החל לפרק מעליו על תורה ויראת-שמים. לא הועילו כל תחנוניה של האם האלמנה. כמפה סנורים, הפנה לה בנה יחידה ערץ. עזב את הבית לטובת אחת הדירות שניש, התחבר עם נער השוללים בעיר ולא חדל להתהולל. לאחרונה הגיעו מים עד נפש, באשר החל הבן לחלל שבת בפרהסייה ולהתנהג כגוי לכל דבר. בצר לה פנתה האם המסכנה לבן-משפחה, נשיא 'כולל מינסק', כדי שיפעיל את קשריו עם בני ירושלים. "אולי תפלה כמה ליד שריד בית-תפארתנו תשיב לי את בני", התניחה. ואמנם, בלילה שבו נשלח המברק לביתו של גבאי הכולל בירושלים, התחולל המהפך. באישון ליל שמעה לפתע האלמנה נקישות על חלון הבית. בתחלה התעלמה מהן, בחושבה כי זוהי הרוח, אך כששבו הנקישות ונשנו, נגשה אל החלון. כשהסיטה את הוילון, נדהמה לגלות מולה את בנה. "אנא, אמא, קבלי אותי, אנא", התחנן הבן הצעיר, שלא העז להציג את רגליו על מפתן הבית. האם המשתאה רצה אל הדלת ופתחה אותה לרוחה לקראת בנה. אליהו-ברוך הנרגש נפל בזרועות אמו ובכה פתינוק. רק כעבר שעה נרגע מבכיו וספר את ספורו.

התברר כי כל אותו יום הרבה להתהולל עם חבריו. עם רדת הערב נפל שדוד על מטתו ונרדם, אך לא לשעה ארצה. לפתע הופיעה מולו דמותו של אביו, ר' הירשל, שקרא אליו בקול מתחנן: "אליהו-ברוך, חזר בך! חזר בך!". אליהו-ברוך התעורר משנתו בבעתה, אך עד מהרה גברה עליו עיפותו והוא שב ונרדם. אביו הופיע פעם שניה בחלום. "אליהו-ברוך", קרא, "עזב את דרכיך הרעות ושוב לביתך ולעמך!". הפעם התעורר לפסק-זמן ארץ יותר, אך לבסוף שב לעצם את עיניו. בפעם השלישית היה אביו תקיף במיוחד: "אליהו-ברוך, קום! הנח את מעשיך הנלוזים. קום ועזב הכל. אם לא תעשה כן, רע נמר יהיה סופך. ראה הזרתית!". הפעם התעורר אליהו-ברוך סופית. הוא השליך עליו את מעילו וכך כל עוד רוחו בו לבית אמו. חזרתו של אליהו-ברוך לחיק אמו ועמו היתה לשיחת מינסק בלה. הכל יחסו את המהפך הפתאומי למברק ששגר באותו יום לירושלים. "אין זאת אלא שתפלתם של בני ירושלים הרקיעה שחקים ופתחה שערי תשובה", אמרו תושבי מינסק. עוד באותו יום ערכו התושבים מגבית מיחדת לטובת אחיהם שבירושלים. משפחת זלידוביץ לבדה תרמה ארבעת-אלפים רובל בסף. בסכום שנאסף ונשלח לירושלים נרפשה חלקת אדמה גדולה, בין שכונת 'פנסת ישראל' לבין רחוב בצלאל. על חלקה זו הוקמו 'בתי מינסק', שנקראו בתחלה 'שכונת בית הלוי', על-שם בני משפחת זלידוביץ הלויים. במקצת השטח זרעו גבאי היכולל חטה למצה שמורה. באחת מפנות החלקה הקימו טחנת קמח (של ר' מוטל מילגר), ובפנה אחרת נבנתה מאפיית המצות של ר' חיים-ישראל הלפרין, הלוא היא מאפיית הלפרין המפרסמת.

(מתוך עיתון "תורתך שעשועי")

לזרע בר קיימא: אוסנת בת אליס

חכמת חיים מתוך הספר **שימאלה:**

יש אדם עם ראש ממש אפל אין משהיט עם ראש אדם